

A'
NEMES MAGYAR
D Á M Á K H O Z,
ÉS
KIS ASZSZONYOKHOZ
SZÓLLÓ
VERSEK,
MELLYEKET
Egy meg változhatatlan buzgó szívvel bíró
H A Z A F I,
a' most közelebb történt
VÁLTOZÁSOKRA
nézve a' meg nevezett
SZÉP NEMNEK
multságára, és gyönyörködtetésére
ki botsátott.

POZSONBAN, és KOMÁROMBAN,
SIMON PÉTER WÉBER költségével, és betűivel, 1790.

Gyenge szellők lengedeznek,
Lebeg zöld ág' levele,
Hús árnyékok enyhítenek,
Szépen zúg a' tsermelye.

Szépek itt is a' virágok,
Mosolyognak kertünkben,
Vagynak itt is szép LEÁNYOK,
Vagyon érzés szívünkben.

Révai.

Múzsám! Szakoltzának hadd el most Vidékét,
Fejér hegyek alatt fekvő Megyei részét,
Az ugró Tótoknak lakását, és fészket,
Esméred mindenkép' immár ennek népét.

Repülj gyorsan beljebb a' Magyar Hazába,
Minden Helységébe, minden Várossába,
Menj Hertzzegek', Grófok', 's Bárók' Kastélyjába,
Nemesség', 's Városi Polgárok' házába.

Vesd mindenütt szemed' Hazánk' szép Nemére,
Kegyes természetnek az ő Remekére,
Tekints mindeniknek testére, fejére:
Fogod vélni nézel a' napnak fényjére.

Most Tavasz van, tőle minden újjúlást vesz,
Mert az természetben új munkálódást tesz,
Azért minden állat szebb, frisebb, 's vígabb lesz,
A' kígyó is régi bőriből ki vetkez.

Érkeztén Tavaszsa drága Nemzetünknek,
El múlt komor tele sínlódó ügyünknek,
Rózsát nyit hajnala régen vártt Egünknek,
Tsirázik zsengeje el múlt víg kedvünknek.

Nem tsak Ibolyákat látunk a' kertekben,
Nem tsak Kükürtsöket a' kopár mezőkben,
Nem tsak új levelit a' fáknak erdőkben,
Hanem közönséges változást mindenben.

Úgy van, mert tekintsél most minden Dámára,
Akár Várasbéli Polgárnék' számára,
Ezeknek hajadon, 's kisebb Leányjára,
Vonta őket tavasz a' régi rámára.

Nem látsz Theátrumra illő kalapokat
Fejeken: rút ketretz formájú Búbokat,
Nem látol *alla Türk* épült Turbányokat,
Sem *alla Vaszhington* halmazott Tornyokat.

Nintsen most *Karakó*, *Frak*, *Furó* a' tagján,
Nem tsüggnek *Bufányok*, mint dobok' oldalán,
Barát nagy *Kaputz* is nem fekszik a' vállán,
Nem függ nyírott haja félig a' homlokán.

Hanem Fő -- Fő -- Fő -- de: Ímé nem szólhatok;
Mert öröm könyveket szememből hullatok,
Jó, hogy árja miatt így is dadoghatok:
Fő -- Fő -- óh szívemen fent ható szózatok!

Apad már örömöm özöne szívemről,
Ennek súlyos terhe hanyatlik nyelvemről,
Szóllok hát Hazánkban élő szép Nememről,
Szóllok: mert tartozom, hogy szólljak Véremről.

Magyar Főkötője van minden Dámának,
Avagy sarkát éri vége Fátyolának,
Gyöngyös párták fején ezek' Leányának,
Reszketők, arany lántz ékei hajának.

Egygyikének sinsen petzkes *Verdigályja*,
Dombos farotskájok a' szoknyát meg álja,
Vállokat ha Szabó varni jól találja,
Van é szebb teremtés? bár minden vizsgálja.

Bé hajlott derekok úgy áll, mint az káva,
Bezzeg! mint *Schaketli*, ez nem olyan gyáva,
Hanem szép, mint farkát ki terjesztő Páva,
Nem mutat illy szépet sem Indus, sem Jáva.

Szép gyenge karjait Bíbor bodorítja,
Alabastrom nyakát Gyöngy, Gyémánt szorítja.
Melyjének dombjait szint' azzal borítja,
Márvány szíveket is magához hódítja.

Félig arany retzés kamuka szoknyája,
Arany virágokkal van elő ruhája,
Gyöngyös Párta övök módos a' formája,
Árpádnak is így járt kedves Etelkája.

Hogy ha rövid mentét vészen a' testére,
Kótsag tollas bársony tsákót tesz fejére,
Karmazsin tsizsmát húz lába gyengéjére:
Bellónát, Amazont látsz nézvéen képére.

Tekíntsd az idegen Dámát, 's Aszszonyokat,
Kik *Anglészt* viselnek, avagy is *Szakokat*,
Palatindlit, *Krézlit*, és más *Flink flankokat*,
Szólljál igazságot meg látván azokat;

Hasonlíthatod é azokat ezekhez?
Azok' öltözetét ezen öltözethez,
A' panyolaságot jól álló rendekhez,
Nem villával hányt ez; van öntve testekhez.

Óh Hazánkban nevelt kegyes Bálványkáink,
Tátrán, Fátrán, Mátrán legelt Báránykáink,
Mí Magyar Dámáink, kedves Leánykáink,
Egy fészekben velünk ki költt Galambkáink.

Tí meg érdemlitek, hogy tüzek égjenek,
Mellyekre szüz *Veszták* szent temjént hintsenek,
Áldozatot Nimphák, és Múzsák tegyenek,
És Neveitekre innepet üljenek,

Ditsőség' Oszlopa néktek emeltessen,
Arra Tí Nevetek mind ki metszettessen,
Borostyán koszorú felikbe tétessen,
Fámától Nevetek Égig hirdettessen.

Parnassus' Múzsái hogy muzsikáljanak,
Faunus, Driadesek vígan tántzoljanak,
Orpheus, Arion hogy furogláljanak,
Sirenek Múzsámmal ekkép' danoljanak.

MAGYAR DALL.

Magyar Dall.
Verbunkos Nótára.

Tündöklő Hazánknak Fényje,
Nemzetünknek díszje, 's kényje,
Magyar Főkötös Dámáink,
Gyöngyös Pártás Lyánkáink,
Vélünk egy Vér mi fajtaink.

Magyar Főkötös Dámáink,
Gyöngyös Pártás Lyánkáink,
Vélünk egy Vér mi fajtaink.

Vélünk egy Vér mi fajtaink.

Tündöklő Hazánknak Fényje,
Nemzetünknek díszje, 's kényje,
Magyar Főkötös Dámáink,
Gyöngyös Pártás Lyánkáink,
Vélünk egy vér mi fajtaink.

2.

Nintsen Cziprus Szigetjébe,
Szebb virág Vénus' kertjébe,
Mint Tík vagytok szép Alakok,
Angyalt képző ábrázatok,
Isten Aszszonyi rajzatok.

3.

Tíéd szívem édes kintsem!
Ennél drágább semmim nintsen,
Abba égő tüzet hintel,
Ha katsintva rám tekintel,
Elég tsak ha újjal intel.

4.

Hajja Magyar szép Menyetske!
Szép, mint piros begyű fetske,
Tsótsi szívem dülj ölembé,
Nyúgodjál én kebelembé,
Jaj! olvadok melegembe.

Érdemletek is Tí minden szeretetet,
Mert elő vettétek azon öltözetet,
Mellyel Öseitek fedezték testeket,
Mind addig, a' meddig ki adák lelkeket.

Valameddig Tí az idegen ruhákat
Viseltétek holmi entzen bentz tzundrákat,
Nem esmérte Világ a' Magyar Dámákat,
Hanem személyekben annyi áll artzákat.

Töröknek, Tatárnak, 's Persa' Felesége,
Idegen köntösnek meg hitt ellensége,
Honnyának köntöse azoknak szépsége,
Az ő tulajdona, az ő ékessége.

Múzsám is egyedül abban kevélykedik,
Hogy Isten Magyarinak teremté, kérkedik,
Magyar köntössében kivált gyönyörködik,
Pajtássán idegent látván törekedik.

Szólljál hát végtére, Múzsám Dámáinkhoz,
Szólljál mind Nemtelen, 's Nemes Leányinkhoz,
Esedezz, borúljál ezek' lábaihoz,
Öszve tett kezekkel járúljál azokhoz.

Mivel e' Világba azt minden Nemzetség
Vallja: hogy a' Magyar öltözet olly szépség,
Mellyből is ki tetszik nem tsak az ékesség;
Hanem Méltóság is, és különös Felség.

Kérjed őket, többé hogy ne változzanak,
Mostoha Módiknak ők békét hadjanak,
Magokból Maskarát hogy ne formáljanak,
Ki nevetésekre okot ne adjanak.

Soha Fejeikhez ne nyúljon a' Frizér,
Ennek Fürtözése Magyar főhöz nem fér.
Ne kortsoskodjanak, mert a' semmit sem ér,
Halálíg buzogjon benne a' Magyar vér.

Mutassák meg ők is hogy állandósággal
Bírnak; és tellyesek Haza buzgósággal,
Magyarok ruhában, szívben valósággal.
Nem gondolnak semmit holmi díbdábsággal.

Ha valamelyike közülök változna,
Idegen ruhával újra takarkozna,
Ez fertelmességre másokat is hozna,
És nagy botránkozást Hazánkba okozna:

Kívánj Múzsám! áldást illyennek fejére,
Hogy rüh, fekély szálljon ő gyenge testére,
Veres hangyák fészket rakjanak melyjére,
Kígyók *Braszilétek* légyenek kezére.

Patkányok elljenek a' két bufányjába,
Szálgáljon Denevér vitorlás búbjába,
Rajzanak Darázsok terepék szakjába,
Kössenek a' pókok hálót Sinyónjába.

Mert olly *Renegata* Hazánknak sokat árt,
Példája Dámák közt tenne tetemes kárt,
Illyennek a' Mennykő tégyen éltere zárt,
Lelkéért el mondom száz nyóltzadik Zsóltárt.

Költek a' Morva Vize partján
Sz. György Havának 20-dik napján 1790-dik Esztend.